

KRÁLOVÉ AVALIERU

POSLEDNÍ
DRAČÍ
KRÁL

LEIA STONE

KRÁLOVÉ AVALIERU
POSLEDNÍ
DRAČÍ
KRÁL
LEIA STONE

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2022. The Last Dragon King by Leia Stone.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary

Cover Design by Fay Lane
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN 978-80-271-3456-4

Varování před citlivým obsahem

V knize se píše o úmrtí dítěte/mrtvě narozeném dítěti,
avšak bez explicitního zobrazování a podrobného popisu.

Dračí král v minulosti přišel o děti a hluboce ho
to zasáhlo.

AVALIER

Hodila jsem si kořist přes rameno a zafuněla pod její tíhou. Ten kugarin byl plně vzrostlý dospělý samec a zatím můj největší úlovek vůbec. Měl na sobě dost masa, aby moje matka a mladší sestra měly nejméně dvě luny co jíst, a ještě budeme moct něco prodat na trhu. Zima přijde až za čas, ale chtěla jsem matce i Adaline koupit nové kožešiny už teď.

To zvíře jsem sledovala celý poslední týden a trpělivost přinesla ovoce. Když jsem přicházela do své rodné Cinder Village, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Naše městečko leží pod horou Cinder Mountain. Kvůli ní a uhelným dolům v jejím nitru pokrývá úplně všechno ve vsi jemný černý prach, a dnešek nebyl žádnou výjimkou. Kameny kolem škvárové cesty byly pokryté tlustou vrstvou popela a stejně tak špičky mých loveckých bot. Už jsem si toho prakticky nevšímala – když jste tu žili, byli jste na to zvyklí. Měli jsme uhelný prach v uších, v nosech, mezi zuby i na dalších místech, která raději nebudu zmiňovat.

V Jade City, hlavním městě Embergatu, jste poznali obyvatele Cinder Village na míli daleko. S každým krokem z nás prášil mour a byli jsme na to zatraceně hrdí. Obyvatelé Cinderu jsou tvrdě pracující lidé. Nejsme zvyklí vysedávat celé dny na zadku.

„Pěkný úlovek, Arwen,“ zavolal na mě Nathaniel ze svého místa na strážnici nad branou do Cinder Village. Nathaniel byl jedním z nejpohlednějších chlapců v osadě. Pískově světlé vlasy, oříškové oči, hranatá čelist... I teď, při pouhém pohledu na něj, mě šimralo v břiše.

Připitoměle jsem se na něj usmála. „Nechceš přijít na večeři? Vezmi i rodiče.“

Přikývl a našpulil rty. „Moc rád.“

Od Velkého hladomoru nás dělilo už dvacet zim, ale naši rodiče si ten čas dobře pamatovali a naučili nás mladší, jak si ulovit a vypěstovat jídlo, jak stáhnout a vyvrhnout

ulovenou zvěř. Obvykle lovíli muži a ženy spíš hospodařily na poli, ale protože mi zemřel otec, nemohla jsem si tehle přepych dovolit. Rodiče nás taky naučili projevovat laskavost a velkorysost a podělit se o jídlo, když máme dost. Právě teď byly dobré časy a tehle kugarin nám dá víc, než teď potřebujeme.

Tíha zvířete mi začínala působit ostrou bolest mezi lopatkami, z rány od šípu na jeho krku mi kapala na předek košile krev. Nemohla jsem se dočkat, až ho předám matce a půjdu se umýt.

Minula jsem stánky tržště, kývnutím pozdravila muže a ženy, co v nich pracovali, a pokochala se krásnými květinovými girlandami, které už se rozvěšovaly po vesnici na oslavy Prvního máje. Měla jsem strach, že se na ten krásný svátek lásky nestihnou do vesnice vrátit. Ulovila jsem kořist právě včas, a když se zvládnou včas taky umýt, možná se zastavím i ve stanu polibků.

Přidala jsem do kroku a zatočila do uličky, kde stála chýše mojí matky. Byli jsme prostí lidé a žili jsme prostým životem. Chýše s doškovými střechami, čistá voda donesená z řeky, bramborová políčka a dobývání uhlí – to byla Cinder Village. Půda tu byla díky uhelnému prachu úrodná, a tak jsme prosluli svými velkými bramborami a sladkými hlízami.

Jednou, když mi bylo patnáct zim, jsem naši metropoli Jade City navštívila. Po celé tři dny toho výletu jsem měla pusu dokořán. Je to nejkrásnější město v celém Embergatu, a proto tam taky žije náš král a sídlili tam všichni jeho předchůdci. Jade City překypuje takovým bohatstvím a nádherou, že kdybych ho neviděla na vlastní oči, neuvěřila bych tomu. Viděla jsem tu víc jadeitu, zlata a rubínů než za celý svůj předchozí život. Všechny cesty byly cihlové, domy z bílého kamene a celé město v noci zářilo jako velký šperk. Medovina tekla proudem, stánky přetékały jídlem a ulice byly *plné* dračích lidí.

Tolik mocných dračích lidí jsem taky za celý život nepotkala. Po Jade City se jich pohybovaly zástupy. Dračí lidé byli spojeni se svým králem Drae Valdrenem. Dával jim skrze sebe sílu, a tak bylo pochopitelné, že chtěli žít v jeho blízkosti. Dračí lidé s dostatkem magie měli moc uzdravovat a vydechovat oheň; měli extrémní sílu. Ale kompletní přeměna do dračí podoby byla vyhrazena pouze pro krále – nejmocnějšího dračího muže, který kdy žil.

My tady v Cinder Village jsme tak trochu anomálie. Oficiálně patříme do území Embergatu a vládne nám dračí král, ale v podstatě jsme taková prapodivná směska. Lidé, dračí rasa, elfové, víly – skončilo tu dokonce i pár zatoulaných vlčí rasy. Každý, kdo byl smíšené rasy nebo

zředěné magické krve, byl obvykle vyhnán ze své země a skončil tady u nás, takže tu vznikla svého druhu kolonie. Společnost kříženců. Moje matka byla čistokrevný člověk. Její rodiče utekli z Nightfall City, když byla malá, a můj otec byl křížencem člověka a desetinového dračího člověka. Nestačilo to na nějaké úchvatné ohnivé schopnosti, ale dokázal zvedat velké kameny v dolech a zaopatřit slušný život pro mou matku, sestru a mě. Dokud neumřel, když mi bylo devět...

„Chvála Stvořiteli, podívejte se na ten úlovek!“ vykřikla maminka ze dveří naší chýše a vytrhla mě tak z myšlenek na otce. Bolel mě každý sval v těle. Byla jsem utahaná, upatlaná od krve a smradlavá, ale při pohledu na tu máminu radost jsem se musela přihloupě usmát.

„Příští týden mi budeš muset povolit kalhoty,“ zavtipkovala jsem. Moje malá sestřička Adaline vystrčila hlavu ze dveří a vykulila oči.

„K večeři bude dušený kugarin!“ zavřískala radostně.

Musela jsem se zasmát. Pečené brambory a zelenina nás sice vždycky nasytily, ale máminu dušenému kugarinovi se nic nevyrovnalo.

Vkročila jsem do našeho domova. Nohama jsem šoupla po čerstvě zametené podlaze a prošla jsem tak kuchyní na zadní zápraží. Matka už tam měla připravený porcovací

stůl a nože. Věděla, že se nevrátím domů s prázdnýma rukama, a mě její důvěra naplňovala hrdostí.

Svalila jsem kořist na stůl, zaúpěla a protáhla si záda.

„Vedla sis výborně, Arwen.“ Matka mi uhladila vlasy a pak nakrčila nos. „Ale smrdíš jako prase.“

Adaline vyprskla a začala se řehtat. Vyskočila jsem z místa a rozběhla se za ní s nataženýma rukama jako pijavice z Necromeru.

Vyjekla opravdickou hrůzou. Teď jsem pro změnu vyprskla smíchy já.

„Dost, neděs svou sestru. Jdi se umýt, je První máj!“ pokárala mě matka.

První máj.

Vzdychla jsem. Všechny nezadané dívky a nezadaní chlapci z vesnice budou stát ve stanu na návsi se zavázanýma očima a potom vykročí proti sobě. Koho potkáte jako prvního, s tím se políbíte.

V Cinder Village to byla dlouholetá tradice, a jakkoli hrozivě to mohlo znít, bylo to svým způsobem i vzrušující. Legenda pravila, že koho na První máj políbíte, toho si jednou vezmete. Já ve svých osmnácti zimách to letos zažiju poprvé. Mohla jsem se zúčastnit už vloni, ale snědla jsem nějaké zkažené bobule a bylo mi zle jako psovi, a tak jsem nemohla přijít.

Zvedla jsem ruku ke rtům a přemýšlela, jestli mě políbí Nathaniel. Neměli jste se dívat, ale někteří chlapci si posunuli šátek na očích tak, aby se mohli nenápadně přesunout k té dívce, kterou chtěli.

Já jsem chtěla Nathaniála.

Vklouzla jsem do pokoje, o který jsme se dělily s Adaline, a popadla čistou tuniku a kalhoty. Snahu přimět mě k nošení sukní a šatů matka už dávno vzdala. Co před devíti zimami zemřel otec, stala jsem se v téhle rodině lovcem, a lovit v šátech byla zkrátka pitomost.

Adaline se schovávala v posteli pod kožešinami, zřejmě měla strach, že ji pomažu kugariní krví. Došla jsem k ní, naklonila se nad ni a na okamžik jsem znehybněla. Po chvíli, když už si myslela, že jsem pryč, opatrně odhrnula pokrývky. Jakmile mě uviděla, začala znovu ječet a snažila se zase rychle schovat. Vybuchla jsem škodolibým smíchem.

„Arwen!“ okřikla mě z dálky matka.

„No jo,“ zaúpěla jsem a smích mě přešel.

Někdy jsem měla chuť jen tak blbnout se svou mladší sestrou, jenže moje pozice v rodině ode mě vyžadovala, abych dospěla rychleji, než bych si přála, kdybych si mohla vybrat. Ale měly jsme střechu nad hlavou a jídlo v žaludku, takže jsem si nemohla stěžovat.

„Jo,“ zavolala jsem ještě na matku, když jsem odcházela

do obecních lázní, „pozvala jsem na večeři Nathaniale,“ oznámila jsem jí jakoby nic.

Pozvání na večeři na Prvního máje však nebyla žádná maličkost.

Koutky matčiných úst se roztáhly do spikleneckého úsměvu.

„Jen jako velkorysé gesto! Podělit se, když máme samy dost,“ dodala jsem a cítila, jak mi planou tváře. Po dobrém lovu bylo u nás zvykem pozvat přátele na hostinu. Dokonce nám to mělo přinést štěstí. Máma to dobře věděla. Ale taky bylo obvyklé zvat na prvomájovou večeři potenciální nápadníky, aby se rodiny mohly seznámit a začít si pomalu zvykat na představu možného sňatku.

„Ale jistě, drahoušku,“ odpověděla přeslazeným tónem a já se na ni zamračila. Bylo mi už osmnáct zim. Čekalo se ode mě, že se brzy vdám. Nathaniel by byl dobrá volba. Měl ve vesnici dobrou práci a byl jedním z mála chlapců, kterým podle všeho nevadilo, že chodím na lov s dalšími muži z městečka. Věděla jsem, že i když se vdám, budu stále muset zajišťovat Adaline a svou matku. On to věděl taky a chápal to.

Vyhнала jsem z hlavy matčin divný úsměv a zamířila jsem ulicí mezi apatyku pana Korbana a pekárnu paní Holinové. Vstoupila jsem do Naomiiných veřejných lázní.

„Ach dítě!“ Sotva jsem vešla dovnitř, Naomie si zacpala

nos prsty. „Smrdíš jako mrtvý krysin! Budeš potřebovat vlastní vanu a extra dávku santalového oleje.“

Zazubila jsem se.

Naomie byla něco jako naše obecní babička – a navíc s dost ostrým jazykem. Svědomitě nás opečovávala a zahrnovala nás pravdou bez ohledu na to, jak moc nás to urazí. Na každodenní mytí jsem si vystačila s kbelíkem ohřáté vody u nás doma, ale po týdenním lovu jsem vážně potřebovala Naomiinu vanu a mýdlový kámen.

Šla jsem za ní do ženské šatny kolem společné lázně a kývnutím pozdravila ženy, které jsem poznávala. Paní Beezlová a paní Haneyová byly momentálně plně ponořené do vesnických drbů. Zaslechla jsem něco o tom, že by se Bardic měl vážně zamyslet nad tím svým pitím, a o tom, že paní Namalová by se měla líp starat o svého manžela, aby se tolik nerozhlížel. Voda v jejich lázni byla černá od mouru.

Naomie vešla do jedné z místností se soukromou vanou, již oddělovaly doškové zástěny. Položila jsem si čisté oblečení na stoličku vedle menší vany pro jednoho. Mour a prach ve společné lázni nevadily, ale krev a vnitřnosti povolené nebyly.

Naomii bylo už aspoň šedesát zim. Prsty měla zkroucené zimní chorobou kloubů a stříbrné vlasy nosila vždycky

svázané do pevného drdolu na temeni hlavy. Otočila koutkem a pustila vodu. Vana se začala plnit a ke stropu stoupala pára. Naomiiny lázně byly jedním z mála stavení ve vsi, kde voda tekla. Její podnik byl totiž postavený přímo nad přírodním horkým pramenem. Její prapraděd byl kovář, a tak vyrobil a svařil potrubí, a vůbec postavil všechno, co bylo třeba k tomu, aby se voda dala čerpat ze země. Naomiina rodina provozovala tuhle lázeň v městečku odnepaměti.

„Musela jsem zdražit,“ oznámila mi Naomie s lítostí v očích. „Kvůli té válce, kterou začala na hranicích královna Nightfallu, se těžko dostávám k mýdlovému kameni a parfémovým olejům od elfů z Archmeru.“

Přikývla jsem. „Jak moc?“

„Dvě jadeitové mince, nebo odpovídající množství zboží,“ odpověděla.

Dvě jadeitové mince? Bývala to jedna. O tom, že královna Nightfallu dělá potíže s dodávkami zboží do Embergatu, jsem něco zaslechla, ale nikdy jsem o tom moc nepřemýšlela. Ta zlá ženská začínala války v jednom kuse.

Znovu jsem přikývla. „Můžu ti dát dvě mince, anebo jsem právě přinesla dospělého samce kugarina. Večer můžeš dojít za mou matkou a vybrat si nejlepší kus.“

Rozsvítily se jí oči. „Moc ráda si to maso vezmu, děkuju

pěkně,“ pravila radostně a na mé další přikývnutí opustila místnost.

Maso kugarina mělo silně zvěřinovou, ale vynikající chuť, minimum tuku a chrupavek. Lepší maso měl v našich končinách jen losin, a tak jsem věděla, že za tento úlovek pořídím i nějaké pěkné zboží. Možná dokonce koupím matce hezké nové šaty na podzimní oslavu rovnodennosti.

Svlékla jsem ze sebe šaty, nechala je spadnout na jednu krvavou hromadu u svých nohou a vkročila jsem do vody.

Uniklo mi zasténání čisté slasti a úlevy a několik ženských za tenkou doškovou stěnou se zahihňalo. Bylo mi to jedno. Na to mi bylo příliš krásně. Když jsem vklouzla hlouběji do vody, ucítila jsem, jak mě zaštípala na několika místech záda. Jednou jsem při lovu upadla a udeřila se do zad o kámen. Musím tam mít pár škrábanců.

Zatímco z kohoutku dál proudila voda, snila jsem o tom, jaké by to bylo mít tekoucí horkou vodu přímo v naší chýši. Koupala bych se ve vaně každický večer. Prala bych prádlo v horké vodě a myla v ní nádobí a jen tak pro zábavu bych si každé ráno horkou vodou oplachovala obličej, abych se probrala.

Nostalgicky jsem si povzdychla.

„Přicházím,“ oznámila hlasitě Naomie, než vešla do malé místnůstky.

Neobtěžovala jsem se zahalovat. Naomie mě viděla nahou stokrát, chodila jsem sem s matkou už od dětství. Kromě toho Naomie nikdy nezírala; chovala se profesionálně. Nalila pod tekoucí vodu pramínek oleje a mě do nosu udeřila silná vůně santalového dřeva.

Další šťastný povzdych.

Pohoří Cinder Mountain bylo proslulé svými santalovníky, takže oleje jsme měli vždycky spoustu a jeho vůně mi pokaždé připomněla domov.

Mýdlový kámen mi žbluňkl do vody a zajel pod záda, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Namydlím se později, teď jsem se chtěla jen válet ve vodě. Každý sval v mém těle sténal slastí.

„Máš nějaká zranění?“ zeptala se Naomie.

Pečovala o muže, co se vrátili z lovu, a tak věděla, jak tělo po takových cestách často vypadá.

Přikývla jsem, posadila se a ukázala jí záda.

Tiše hvízdla. „Ta větší rána vypadá trochu zaníceně. Dojdu pro neemový olej a přidám ho do lázně. Maso kugarina za to pořád stojí.“

Neem byl drahý, takže od ní bylo laskavé, že mi ho neúčtovala zvlášť nebo za něj nechtěla víc masa.

Zmizela a za chvíli se přišourala zpátky s neemovým olejem a přilila mi ho do vany. Potom se nad ni naklonila,

našla mýdlový kámen a řekla, ať se předkloním. Namydčila mi záda v místech, kam jsem si nedosáhla. Když se zlehka dotkla zranění, sykla jsem. Muselo být větší, než jsem si myslela. Měla jsem takovou radost, že jsem ulovila svého prvního kugarina, že jsem ani necítila bolest a chtěla se jen rychle vrátit domů.

Potom co mi stařenka ošetřila záda, upustila mýdlový kámen zpátky do vany a odešla.

Konečně se můžu uvolnit.

Zaklonila jsem se a sklouzla zády tak daleko, jak jen to šlo, aniž bych se začala topit. Vlasy splývaly na hladině kolem mě a mě překvapilo a trochu zahanbilo, že samou špínou vypadají hnědé, a ne světlé. Voda ve vaně měla od vší té krve lehce načervenalý odstín, a tak jsem zavřela oči a jen pomalu a zhluboka dýchala a nechávala si plnit nosní dírky vůní neemu a santalového dřeva.

Sedm dní pronásledování zvířete a spaní na kamení a v listí se vyplatilo. Pryč byly dny, kdy jsem lovila jen drobnou zvěř, králiny a vačiny, a muži se mi za to smáli. Teď jsem byla respektovaná lovkyně – u Háda, možná mě muži dokonce přijmou do loveckého cechu...

„Přicházejí královi muži!“ rozlehl se lázněmi ženský hlas a vytrhl mě ze snění. Rychle jsem otevřela oči.

Královi muži? Verbují snad do války nebo něco

takového? Protože proč by jinak chodili takovou dálku z Jade City až sem? Když jsme s nimi obchodovali, vždycky jsme vozili uhlí a santalové dřevo my jim; oni za námi nechodili *nikdy*. My jsme pro ně byli jen špinavá, zapomenutá embergateská vesnice, kterou král sice toleroval, ale nikdy ji nenavštěvoval ani se o ni nestaral. Nežili tu žádní mocní dračí lidé, které by mohl přijmout do své armády nebo kteří by mu byli jinak užiteční. Byli jsme jen banda křížených vořechů.

„Slyšte, slyšte!“ zahlaholil do lázeňské budovy tentýž ženský hlas. Posadila jsem se, pootevřela doškové dveře a vykoukla ven.

Kendal. Mohlo mě to napadnout. Byla to taková obecní drbna a žila pro každou dobrou pomluvu, zvláště pokud šlo o Jade City nebo cokoli, co se týkalo dračího krále. Ráda se považovala za městskou zpravodajku. Dalo by se říct, že spolu kamarádíme, ale příliš dlouho jsem v její společnosti nikdy nevydržela.

Hrábla do kabátu, vytáhla jakýsi oficiálně vyhlízející svitek a rozvinula ho.

„Král Valdren hledá novou manželku, která mu dá potomka.“ Umlkla za kolektivního lapání po dechu, které se v lázních rozhostilo, včetně toho mého.

Král byl ženat s královnou Amelií teprve tři zimy a za tu

dobu ztratili čtyři děti. Královna nakonec zemřela při porodu posledního, mrtvého dítěte. Král byl mladý, ženil se, když byl stejně starý jako teď já, a dnes mu bylo pouhých dvaadvacet zim.

Právě jeho sňatek byl důvodem, proč jsem v patnácti navštívila Jade City. Královská svatba byla vzrušující událostí pro celou říši. Královna Amelia byla po smrti už celou zimu a král byl bez potomka zranitelný před královnou Nightfallu, která ho chtěla připravit o říši a zbavit ji dračí magie. Bylo nevyhnutelné, že si začne hledat novou ženu, ale slyšet to takto oficiálně bylo přesto šokující.

Kendal si odkašlala a pokusila se zakrýt úšklebek. „Začíná proto po celém Embergatu hledat novou královnu...“

Lapání po dechu doplnily už nezastírané vzrušené výkřiky žen a já nemohla jinak než se nad jejich zoufalstvím uculit. Král by si holku z Cinderu nikdy nevzal. Vyhlásit zprávu i tady byla jen nutná formalita, protože jsme technicky vzato patřili k území říše.

„Aby získal potomka,“ pokračovala Kendal, „pošle své čičačky do každého města a vesnice na území Embergatu, aby vyhledaly *všechny* způsobilé ženy s magií tak silnou, že dokážou donosit jeho dítě. Musejí mu být představeny za následujícího úplňku.“

Prostor vyplnilo pro změnu kolektivní zklamané úpění.

„V Cinder Village nikoho s tak silnou magií nenajde!“ po-
vzdychla si poraženecky jedna z mladších žen.

„Určitě ne s tak silnou, aby donosila potomka dračího
krále,“ dala jí za pravdu Naomie.

V tom měly pravdu. Královna Amelia bohužel zemřela
právě proto, že králova magie byla příliš mocná na to, aby
jeho dítě dokázala donosit, a to jsem slyšela, že měla skoro
polovinu dračí krve.

Kendal si přehodila vlasy přes rameno. „Já sama mám
čtvrtinu dračí krve, takže...“

Celá lázeňská budova kolektivně vyprskla smíchy a ani
já jsem se neubránila odfrknutí.

„Drahoušku, čtvrtinu?“ Naomie zavrtěla hlavou. „Abys
donosila dítě samotnému dračímu králi, musíš být dračí
rasa aspoň z poloviny, a navíc ještě pořádně požehnaná
Stvořitelem.“

Kendal kvapně srolovala pergamen a zastrčila si ho do
kapsy. „Nechť rozhodnou královy čichačky!“ Rychlým
krokem opustila lázně a teprve potom se diskuse rozjela
naplno.

„Ubohý mladík, ztratit ženu a čtyři děti,“ vzdychl někdo.

„Ale jak to, že je nedonosila? Do Hádu, já se svýma
bokama bych mu jich dala klidně deset,“ broukala Bertha
Beezlová.

Pocítila jsem náhlou potřebu se nebohé královny zastat.

„Říkáte to, jako by něco provedla. Ale králova magie je prostě příliš silná na smrtelnou ženskou,“ štekla jsem.

Každou špetku lidství, která královně kolovala v žilách, magie plnokrevného dračího krále rozdrtila na prach, jakmile začala rodit.

Pak už bylo ticho a já se rozhodla, že je vhodná chvíle na to přestat poslouchat a umýt si vlasy. Jednou jsem se s ní setkala, s královnou Amelií – no, *setkala* je trochu přehnané, ale na té cestě do Jade City jsem ji z dálky zahlédla. Než jsem stihla vylézt na střechu květinářství a prohlédnout si naši novou královnu, král už vešel dovnitř.

Amelia byla ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla. Dlouhé, inkoustově černé vlasy jí spadaly v hustých kadeřích až k pasu. Měla na sobě šaty tak bohatě zdobené jadeitem, že musely vážit stejně jako můj kugarin. Říkalo se, že král Valdren a královna Amelia byli vybráni jako dokonalý pár, který má zplodit novou dynastii magického potomstva. Jak krutý dokáže život občas být...

Nejdříve král brzy po svatbě přišel o otce, potom se žádné z dětí nedožilo porodu a nakonec mu zemřela žena při porodu mrtvého dítěte. To bylo tolik ztrát, že se to skoro nedalo unést. Raději jsem na to ani nemyslela. Upřímně jsem

doufala, že se mu podaří nalézt novou manželku a zplodit s ní zdravé dítě.

Vzala jsem mýdlový kámen a drhla si s ním vlasy i tělo tak rázně, až mě pálila kůže a já voněla jako apatyka. Moje vlasy už získaly původní bledou barvu kukuřičného šustí a kromě několika modřin a špíny pod nehty, které se nedalo nikdy docela zbavit, už jsem vypadala celkem slušně. Vstala jsem, opláchla se posledním kbelíkem čisté vody a ztěžka vylezla z vany. Vyčistila jsem si zuby nad malým umyvadlem, které Naomie postavila k protější stěně mé soukromé umývárny, zabalila se do lněného plátna a vytáhla z vany zátku. Zatímco hnědo-rudě zbarvená voda ve spirále opouštěla nádobu, rychle jsem si vysušila vlasy, splekla je do copu přes jedno rameno a vklouzla do čisté modré bavlněné tuniky a bílých kalhot.

Podle toho, jaký venku panoval povyk, jsem poznala, že novina se rychle rozšířila. Vesnice teď bude hučet novými klepy celé týdny, ještě dlouho potom, co číchačky přijdou a zase odejdou.

Protože to byla velká událost, že zrovna Prvního máje přijdou k nám do vsi královi muži.

„Arwen!“ Za doškovou zástěnou se ozval hlas mé matky.

Odstavila jsem ji a mávla na matku, ale ruka mi strnula uprostřed pohybu, když jsem uviděla její obličej. Byl

popelavě bledý. Přiskočila ke mně, popadla mě za paže, naklonila se ke mně a zašeptala mi do ucha: „Musíš hned odejít. Uteč,“ zašeptala.

Uchechtla jsem se, v duchu se podivila, co to má být za hru, ale když se ode mě matka odtáhla, tvářila se tak vážně, jak jsem to ještě nikdy neviděla.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Ohlédnutím přes rameno mi naznačila, že tady nemůžeme mluvit, a já přikývla. Tělo mi ztuhlo šokem; moje matka se takhle nikdy nechovala. Byla klidné povahy a jen zřídka projevovala strach. Dělo se něco vážného.

Vyšla jsem za ní z lázní, usmála jsem se na Naomii a zamávala jí a spěchala jsem směrem k naší chýši. Když jsme zahýbaly za roh k naší ulici, uviděla jsem, že na návsi už stojí bílý prvomájový stan polibků. Nad vchodem visely pruhy růžových a fialových girland, vypadalo to tak malebně a romanticky. Mladé ženy z vesnice už se pomalu scházely uvnitř.

Zastavila jsem se. „Mami, nemůže to počkat? Vloni jsem to propásla a... trochu jsem se těšila na...“ Na svůj první polibek. Nechtělo se mi to vyslovit, ale moje matka zůstala stát.

Pohlédla směrem ke stanu a ve tváři se jí mihlo překvapení. „Pravda... První máj, a vloni jsi ho zmeškala kvůli té nemoci...“

Přikývla jsem a s nadějí pohlédla ke vchodu do stanu, ve kterém právě zmizel Nathaniel.

„Mami, prosím.“

Matka došla před dům paní Pattiesové, utrhla z květinového záhonku voňavý květ a zastrčila mi ho do copu. „Jdi si pro svůj prvomájový polibek a pak si hned pospěš domů. Já ti zatím zabalím věci,“ přikývla.

Zamračila jsem se. Zabalit věci? Právě jsem se vrátila z týdenního lovu. Určitě jsem nehodlala nikam chodit, dokud si pořádně neodpočinu. Ale právě mi dovolila zajít do stanu, takže jsem se s ní nechtěla hádat. Přeběhla jsem náves, zastavila se u bylinkové zahrádky paní Graseenové a utrhla si snítku máty. Majitelka vystrčila hlavu z okna kuchyně a zazubila se na mě.

„Stan polibků?“ zeptala se.

Zčervenala jsem, strčila si dva mátové lístky do úst a energicky je rozžvýkala, abych si osvěžila dech. Sice jsem si právě čistila zuby, ale při mém prvním polibku jsem nechtěla nic riskovat. Paní Graseenová nám trpěla, že si tu a tam utrhne nějakou tu bylinku; my jsme jí na oplátku pleli záhonky a vyspravovali plot, když jí ho poničila dravá zvířata.

Sehnula jsem se a chtěla jsem vejít do bílého hedvábného stanu, ale pak jsem zaslechla nějaký povyk a podívala se k hlavní bráně.

Procházelo jí dlouhé procesí královské gardy a mířilo přímo k nám. Strnula jsem v posvátné úctě před skvostnými koňmi ve zbroji. Na zlatých dračích erbech na jejich hrudích se třpytilo slunce a na chvíli mi vyhnalo z hlavy i stan polibků. Vstoupit do královské gardy jsem si přála od chvíle, kdy jsem udržela v ruce meč. Pro mladou dámu se to samozřejmě příliš nehodilo, a tak se mi to matka snažila rozmluvit, ale nikdy jsem se toho snu docela nevzdala. Pokud jsem věděla, byla v gardě pouze jediná žena.

Regina Wayfeatherová.

Bylo o ní známo, že celé královské gardě velí. Měla jsem sto chutí utíkat k nim, zjistit, jestli je mezi nimi, a nesměle ji požádat, aby se dotkla mého loveckého luku pro štěstí, ale taky jsem nemohla ignorovat to, že má příležitost k prvnímu polibku pomalu mizí. Nehledě na to, že matka vypadala hodně znepokojeně, takže se budu muset vrátit domů co nejrychleji.

Zatímco královská garda sesedala z koní a postupně přicházela ke stanu, vklouzla jsem do něj. K uším mi dolehlo hučení vzrušeného hovoru a já střelila očima ke druhé straně stanu, kde už postávali způsobilí mladí muži. Podívala jsem se do očí Nathanielovi a on se zazubil, což mě donutilo jeho úsměv opětovat.

„Arwen!“ zvolala Kendal a já zamířila k pravé straně,

kde v jedné dlouhé řadě stály ostatní mladé ženy. Všechny na sobě měly své nejlepší šaty, dokonce si nanesly na oči uhlové linky a na rty barvu z červené řepy, zatímco já tu stála jen ve lněných kalhotách a s mokrým copem, který se mamka pokusila trochu přizdobit květinou.

Najednou jsem si připadala hloupě. Kdo přijde do prvomájového stanu polibků v kalhotách?

Lovkyně.

Když mi umřel otec, zrovna bylo uprostřed zimy. Dokud budu živá, nikdy nezapomenu na ty bodavé křeče hladu během následujícího roku. Lidé z vesnice nám tu a tam dali nějakou tu almužnu, ale rodina bez lovce, který by aspoň jednou za lunu něco přinesl nebo vydělal peníze v dolech, byla odsouzená k smrti. Toho roku jsem vyrobila svou první past a začala domů přinášet drobnou zvěř.

Krysin byl nejspodnější zvirtem na totemu, ale umožnil mé matce v klidu truchlit a nemusela se hnát do nového sňatku jen proto, abychom měly na stole něco k jídlu.

Zatřepala jsem hlavou, abych ty vzpomínky zahнала.

Paní Brenna, tradiční prvomájová organizátorka, došla doprostřed stanu a odkašlala si. Byla člověk, jedna z vesnických švadlen. Šila nám všem svatební šaty, takže zasloužit se o nějaké ty celoživotní svazky bylo v jejím nejlepším zájmu. Vždycky si oblékala nádherné šaty, které jí zvedaly

její ohromná prsa až někam ke krku a rozptylovaly všechny chlapy široko daleko.

„Dnešek je možná dnem, kdy potkáte svou budoucí manželku,“ oslovila chlapce. Odpověděl jí jásot a výskání. Nato se obrátila k dívkám: „Nemějte strach; časem se v líbání jistě zlepší.“

Všichni jsme se nervózně zasmáli a několik mladých mužů přijalo její urážku s remcáním.

Postavila jsem se přímo proti Nathanielovi, potom mi někdo zavázal oči.

„Žádné podvádění,“ nabádala mě Kendal, když mi pevně utahovala pásku v týle. Pomalu a rozvážně jsem zvedla ruku, abych si pásku jen malilinko nadzvedla, ale vzápětí mě někdo plácl přes ruku.

„Teď už je vše v rukou Stvořitele,“ pokárala mě paní Brenna a mně se z toho jejího prohlášení skoro zauzloval žaludek.

„Mladí nápadníci,“ vyhlásila Brenna, „vykročte kupředu a polibte první osobu, které se dotknete.“

Stan vyplnil zvuk šoupajících nohou. Všichni jsme tápali dopředu s nataženými pažemi. Měla jsem chuť zavolat Nathanielovo jméno, ale to by vypadalo zoufale. Snažila jsem se tedy dívat do země, jestli snad nepoznám jeho boty, ale Kendal mi uvázala tu zatrolenou pásku opravdu pevně.

Než jsem se nadála, do někoho jsem narazila a jeho paže mě objaly kolem pasu, abych přestala vrávorat.

Srdce mi bušilo až v krku. A je to tady! Tohle bude můj první polibek.

Prosím, ať to není Vernon, co se věčně štourá v nose, modlila jsem se ke Stvořiteli. Potom jsem natáhla ruce a přejela prsty po mužově hrudi. Jeho tělo pod mými doteky strnulo a ve mně hrklo. Má snad ze mě strach? Mé prsty klouzaly po hebké tkanině, dokud se nedotkly krku, a tam se zastavily. Bála jsem se dotknout jeho tváře.

Jeho ruce mi spočívaly dole na zádech, nehybně jako ruce sochy. Olízla jsem si rty, abych je navlhčila. Ve stanu políbků na Prvního máje byl první krok na děvčatech, a pokud se dívka necítila připravená, měla právo odstoupit.

Je to Nathaniel?

Chce mě políbit, nebo by raději utekl?

Říkalo se přece, že všichni chlapci se dívají, dokonce že jim paní Brenna dovoluje zavazovat si oči volněji. A když chlapec dostane dívku, kterou nechce líbat, dá jí jen krátký, cudný polibek, takový, jaký dáváte jako malí mamince. Ale když vás chce... šuškal se, že se pak s vámi může zatočit svět.

Chtěla jsem, aby se se mnou *zatočil svět*.

Jelikož můj otec zemřel tak mladý, byla jsem vržena do

života lovu a nošení kalhot a broušení nožů. Nechápejte to zle: mně se ten život líbil, ale pro ostatní kluky pak bylo těžké vnímat mě jako dívku, kterou by měli chuť líbat.

A já se tak strašně moc chtěla líbat!

V břiše mi rostla nervozita a v krku knedlík. Spolkla jsem ho a naklonila se dopředu, než definitivně ztratím odvalu. Palci jsem obkreslila jeho bradu a ucítila strniště a ostrou čelist muže, který *zcela určitě* nebyl Nathaniel.

Strnula jsem panikou.

Nathaniel měl ještě dětskou tvář, bez vousů, a čelist měl hranatou, ale ne takhle. Sotva jsem nahmatala ty mužné, široké líce a vousy, znejistěla jsem, jestli bych ho neměla políbit raději jen na tvář. Byla jsem tak odhodlaná políbit Nathaniela, že teď, když jsem věděla, že tohle není on, jsem měla chuť couvnout.

Ale potom porušil základní pravidlo stanu polibků, udělal první krok a já ucítila jeho rty na svých.

Na kůži mi zsršel drobný výboj energie a já jsem zalapala po dechu. On udělal totéž – oba dva jsme vdechli překvapení toho druhého. V nitru těla mě začalo hřát. Předklonila jsem se a polibek prohloubila.

Jeho rty byly zprvu hebké a nejisté, ale potom se rozevřely a já mezi ně vsunula jazyk, jak mi to vysvětlovala Kendal, a ten se srazil s jeho jazykem. Uniklo mu tiché

zasténání, a se mnou se zatočil svět a úsměv mi vytáhl koutky úst do výšky. Jeho dlaně mi kreslily na bocích hladké kroužky a jeho jazyk dělal totéž v mých ústech.

Svatý Stvořiteli!

Byl to ten nejkrásnější první polibek, v jaký jen dívka může doufat. Útroby mě pálily žářem a srdce mi v hrudi třepotalo křídly. Hebké, hřejivé rty na mých způsobovaly, že celé moje tělo křičelo o víc.

„Tak dost, začíná tu být pěkně horko!“ oznámila se smíchem Brenna. „Sundejte si pásky z očí a seznamte se se svým protějškem, moje malé hrdličky!“

Zničehonic mi všechno zmizelo – jeho rty, jeho ruce, jeho teplo i motýlci v břiše. Jako by mě někdo vrhl do ledové vody. Natáhla jsem ruce, zběsile si strhla z očí pásku a spatřila před sebou zadní stěnu bílého stanu.

Byl pryč.

V hrudi mě zbolelo, hrdlo se mi stáhlo. Odkáslala jsem si a snažila se nedávat najevo své emoce, ale cítila jsem se, jako bych právě zůstala stát samotná před oltářem. Před prvomájovým protějškem se neutíká – tedy pokud si nemyslíte, že polibek byl absolutně příšerný a že dotyčného nechcete už nikdy ani vidět.

Zamžourala jsem doleva a zející díra v mé hrudi se ještě prohloubila. Nathaniel jen zářil, oči upřené na zardělou

Ruby Ronaldsonovou. Inkoustově černé vlasy jí v mírných vlnkách spadaly až k pasu, kde jí Nathaniel přes zelené hedvábné šaty pevně svíral boky. Ruby byla pekařka. Byla velmi ženská a nosila šaty a uměla vařit – dokonalý materiál pro manželství. Prostě všechno, co jsem já nebyla.

Začínala jsem vidět rozmazaně, ale zahnala jsem slzy mrkáním. Už jsem tu nechtěla být, tohle celé byla hloupost. Otočila jsem se, vyklouzla ze stanu bočním vstupem a utíkala hledat svou matku.

Předtím vypadala hodně vyděšeně a mně se teď hodilo každé rozptýlení, které by mi mohla poskytnout. Cokoli, co mi pomůže zapomenout na ten úchvatný polibek a bolestné rozloučení.